

Årsrapport 2018 – Claus Kristensen

2018 har blandt andet været præget af, at langt de fleste asylcentre i Østdanmark er lukket, og dermed er de aktiviteter i LM-regi, som har været i gang for beboerne, også lukket ned. Det sætter i endnu højere grad fokus på kontakten til de flygtninge og nydanskere, som er bosat i vores nærområder og udfordringen med at skabe relationer til dem. Oplevelsen er, at mange LM'ere er tilbageholdende og føler, at de ikke har tid og ressourcer til det og/eller mangler frimodighed til at møde de, som er eller forventes at være muslimer.

I løbet af efteråret har jeg besøgt en del af bestyrelserne i Nordsjællands Afdeling og blandt andet sat dette tema på dagsordenen. Det har også ført til nogle aftaler om at komme ud for at sige noget om mødet med islam og muslimer, og jeg håber, at det kan være med til at øge frimodigheden.

I løbet af 2018 er to afviste asylansøgere blevet døbt i Hillerød Frimenighed, og det har været fantastisk at følge lidt med på sidelinjen i deres rejse fra overbeviste muslimer til personlig tro på Jesus. Det er en kæmpe opmuntring, men ikke noget vi har været vidne til så tit i Østdanmark som i Vestdanmark. Noget af grunden er, at der er langt flere aktive i det tværkulturelle i vest, men også, at størsteparten af de, som er blevet kristne, kommer fra en farsitalende baggrund (hovedsageligt Iran og Afghanistan), og i Østdanmark er der blandt andet nogle folkekirker, som i flere år har været meget aktive i forhold til denne gruppe, og som derfor naturligt tiltrækker de, som gerne vil vide mere om kristendommen.

Vi ser små spirende tegn på, at også flygtninge med syrisk baggrund viser interesse for kristendommen, men det handler først og fremmest om, at de har relationer, hvor de møder et kristent vidnesbyrd, og det kræver tid, tålmodighed og bevidsthed om, at de ikke bare er evangelisationsobjekter men venner for deres egen og venskabets skyld.

Islam og muslimer er i høj grad på dagsordenen, og i mange tilfælde møder vi holdninger, som befinder sig i et af to yderpunkter – også i kristen sammenhæng. Det ene yderpunkt er, at islam er fredens religion, og at de ekstremistiske, som kalder sig muslimer, har misforstået eller fordrejet budskabet – i kristen sammenhæng vil nogle hævde, at der er mange lighedspunkter mellem kristendom og islam, og at vi grundlæggende tror på den samme Gud. Det andet yderpunkt er, at alle muslimer er en del af en undergravende virksomhed, som ønsker at ødelægge samfundets demokratiske (og kristne?) grundlag – i kristen sammenhæng bliver det til, at muslimers tilstedeværelse i Danmark er den store fare, som vi må frygte og gøre alt for at minimere eller komme til livs.

Jeg mener, at vi i LM har brug for at tale med meget klar røst om, på den ene side at islam i sit grundlag er antikristelig (jf. fx 1 Joh 2,22-23), og at de voldelige aspekter er helt i tråd med koranens lære og Muhammeds eksempel. På den anden side må vi holde fast i, at muslimer er vore medmennesker, som vi er kaldet til at elske, uanset om de betragter os som deres næste eller deres fjende. I den forbindelse må vi også fastholde bibelens ord om, at der ikke er nogen, som vi skal frygte ud over Gud selv (Matt 10,28), og at hvis vi som kristne oplever, at det kan koste noget at bringe og holde fast i et kristent vidnesbyrd overfor muslimer, så bør det ikke komme som en overraskelse (Matt 24,9 og Joh 16,2). Jeg mener, at vi har stort behov for at gøre det klart for os selv og hinanden, at den frihed, vi gennem mange år har haft til at være og bekende os som kristne, ikke er normalen men noget usædvanligt, når vi ser på kristendommen gennem tiden og i globalt perspektiv.

For mig kan det opsummeres i sætningen: "Vi må betragte muslimer som medmennesker og ikke som repræsentanter for islam." Det, tror jeg, er det bedste udgangspunkt for at være et vidnesbyrd for dem.

Claus Kristensen
Tværkulturel konsulent